

MASKE SO PADLE

Avtorica prispevka: Mojca Bedekovič

Mentorica: Lea Vrhovnik, prof. slov in dipl. soc.

Dijaški dom Lizike Jančar Maribor

Maske so padle, pravijo. So res? Je bilo včeraj zadnjič, ko smo si jih nadedli? Ali bomo po dveh letih osamljenosti in distance od drugih, upali pokazati naš pravi jaz? Bo del mask ostal večno z nami, nam še naprej zakrival obraz in občutja pred drugimi?

Takšna in drugačna vprašanja se mi porajajo v mislih, ko zvečer ležim v postelji in razmišljam, dokler me misli ne zazibajo v spanec.

Verjamem, da smo se v preteklih dveh letih ogromno naučili, predvsem o samem sebi. O svoji bolečini, sreči, soobstoju tolikih različnih občutij, da jih komaj preštejemo. Mnogi smo prišli tako daleč, da prihodnosti nismo videli več. Dnevi so bili vedno enaki, skozi posamezne smo se komaj prebijali. Nič več ni imelo smisla, vse se je zdelo enolično in asociacija življenju je bila – beda.

A če se zdaj ozremo nazaj, lahko končno razumemo, da je bilo vredno. Vsa bolečina, vse solze. Vredne.

Dojeli smo, da nikoli nismo resnično sami. Vedno se lahko zanesemo sami nase, ker smo konec koncev mi edini, ki za sabo stojimo. Se poberemo po vsakem padcu in začnemo od začetka, a z več izkušnjami kot prej. Moramo si upati povedati na glas, se vedno na vso moč potruditi, četudi je včasih le to, da se vstanemo iz postelje ter si umijemo zobe, največ kar zmoremo.

In nismo edini. Vsakemu posamezniku se je 12. marca 2020 ob razglasitvi epidemije virusa Covid-19 podrl svet. Vsi smo bili ujeti med štirimi stenami, sami v družbi svojih misli, naših mnogokrat krutih prijateljic. Takrat so nam maske, ki skrivajo naš pravi jaz, resnično padle. Zamenjale so jih kirurške in tiste iz blaga – bile so vseh barv in oblik, od modrih, črnih, roza pa vse do pikčastih, barvitih in poslikanih z različnimi vzorci in motivi. Zdaj se končno lahko snamejo tudi te.

Prišel je nov čas, nov teden in nov dan, s katerim začenjamo pot v t. i. novo normalo. A dajmo si nekaj obljubiti, kakor hči mami, prijatelj prijatelju. Pomoč. Posluh do sočloveka.

Bomo pametnejši in tokrat izbrali pravo pot? Ali bomo zaradi "osamitve" v teh letih postali še večji individualisti? Bomo še kdaj solidarni drug do drugega? Si bomo še pomagali? Bili altruisti in iskreni, pošteni, velikodušni ljudje?

Prihodnost sveta je zdaj, bolj kot kadarkoli prej, na naših ramenih. Dejstvo je, da moramo izboljšati odnose z drugimi in hitro ukrepati proti posledicam, ki jih za sabo puščata dve grozoviti leti. Vsak dan znova vidimo, da strašljivih dogodkov še zdaleč ni konec in, da je sedaj resnično vse odvisno od nas.

Kako bomo preživel, kaj bomo storili, ne vem. Ali nam bo uspelo doseči cilj, končno poiskati mir in ravnovesje? Na nobenega od teh vprašanj vam ne znam odgovoriti. Odvisno je od moči ter poguma vsakega posameznika, da povzdigne svoj glas in stoji

za tem, v kar verjame. Ker imamo zdaj priložnost svet postaviti na noge, pod pravim vodstvom in s pravimi nameni. Uresničiti sanje, ki so bile vedno del nas. Samo verjeti moramo v naše sposobnosti in našo skupno moč. Če bomo le drug drugega sprejeli in se med seboj podpirali. Če le.